

Sygn. akt I CSK 170/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa E.M.

przeciwko A.P.

o zachowek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok Sadu Okręgowego w K. z dnia 29 czerwca 2017 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanej A.P. na rzecz Powódki E.M. kwotę 86 217,17 złotych tytułem zachowku.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż – jej zdaniem – Sąd Apelacyjny dokonał rażących naruszeń przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem. Jak stwierdziła, uchybienia te w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik sprawy, a ponadto, ze względu na to, że w toku postępowania doszło do ograniczenia materiału dowodowego do przeprowadzenia jedynie dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron, przy jednoczesnym braku dopuszczenia dowodu z urzędu w postaci opinii biegłego, niemożliwe stało się – bez udziału biegłego – ustalenie wysokości dokonywanych darowizn podlegających zaliczeniu na poczet zachowku należnego powódce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie wyjaśniono, że przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stanowiąca jedną z przyczyn kasacyjnych, oczywista zasadność skargi kasacyjnej to jej oczywistość ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, niepubl., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 niepubl.).

Skarga kasacyjna wniesiona przez pozwaną nie ma takich walorów, niezależnie od tego, że zarzuty obraży przepisów prawa materialnego połączono z zarzutami dotyczącymi ustalenia faktów i oceny dowodów, co jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Samo opatrzenie zarzucanych naruszeń określeniami „rażące”, „niewątpliwe” oraz „niezgodne z prawem i poczuciem sprawiedliwości” – przy niedostatku ewidentnych i bezdyskusyjnych racji prawnych – nie prowadzi do wykazania „oczywistej” zasadności skargi. Określenia te,

w konfrontacji z użytą w skardze argumentacją, mogą być uznane co najwyżej za ekspresywizmy językowe, mające znaczenie wyłącznie retoryczne, nie jurydyczne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).